

Visų šalių proletarai, vienykitės!

Stalino KELIU

Lietuvos Komunistų partijos Kupiškio rajono komiteto
ir rajono Darbo žmonių deputatų tarybos organas

DIDŽIŲJŲ PERGALIŲ METAI

Praslinko dar vieneri metai... Visoje mūsų neapbrėptajame šalyje — nuo Kurilų salų ligi lietuviškojo Klaipėdos uosto, nuo Juodosios jūros ligi šiaurės Ledjūrio džiaugsmingai skamba naujameis sveikinimais:

— Su Naujais metais, draugai, su nauja laime!

Su tokiu tikru ir didžiu džiaugsmu šie žodžiai skamba tik mūsų brangioje Tėvynėje, nugalėjusio socializmo šalyje. Kiekvienam tarybiniam žmogui malonu yra pažvelgti į praėjusius metus, į nueitąjį kelią, nuženklintą didingais tarybinės liaudies laimėjimais. Kiekvienas tarybinis žmogus su pasididžiavimu žvelgia į Naujuosius 1954 metus, kurie taps dar vienu stambiu žingsniu keliu į galutinę komunizmo pergalę.

1953 metai — nuostabūs, neužmirštami metai! Tais metais tarybinė liaudies vykdama istorinius partijos XIX suvažiavimo nutarimus, atliko milžiniškus darbus keičiant darbo žmonių gerovę, stiprinant Tarybų valstybę. Partija ir vyriausybė praėjusiais 1953 metais priėmė eilę svarbių nutarimų, nukreipusių į tai, kad trumpiausiu laiku būtų pakelta miesto ir kaimo darbo žmonių gerovė. TSKP CK rugsėjo Plenumas nubrėžė istorinę žemės ūkio pakėlimo programą, kurią įvykdžius bus užtikrintas produktų gyventojams ir žaliavos lengvajai bei maisto pramonei gausumas. Praėjusiais metais maisto produktų pardavimas mūsų šalies gyventojams buvo 22 procentais didesnis, negu 1952 metais. Vien šilkinų audinių praėjusiais metais pagaminta 5 su viršum karto daugiau, negu 1940 metais. Kūrybinis darbas verda kiekviename mūsų šalies mieste ir kaime. Kiekvienas tarybinis žmogus, kur jis bedirbtų, yra giliai suinteresuotas pagausinti savo Tėvynės taikaus darbo laimėjimus, nes jis žino, kad tie laimėjimai eina jo pačio labui.

Gera gyventi Tarybų šalyje! Socializmas davė liaudžiai ne tik laisvę, bet ir materialinę gerovę. Socializmas ne tik išvadavo įvairias tautybes, bet ir sujungė jas į nepajudinamą tarybinių tautų draugystę, kuri mūsų šalyje yra šventa ir neliečiama. Tarybinė liaudies sutinka 1954 metus ruošdamasi pažymėti reikšmingą įvykį — dviejų broliškų tautų — rusų ir ukrainiečių — sujungimo 300-ąsias metines. Šis nepaprastai reikšmingas įvykis primena, kad broliškoji, ne-

suardomoji rusų, ukrainiečių ir visų kitų mūsų Tėvynės tautų draugystė yra neįveikiamų daugianacionalinės Tarybų valstybės jėgų pagrindų pagrindas ir jų galin-gas šaltinis.

Tarybinė liaudies, demonstruodama neišardomą tautų draugystę, savo susitelkimą apie partiją, su panieka ir pasišlykštėjimu pasmerkė išdavikus ir avantiūristus, tautų draugystės priešus, tarybinių imperializmo agentus — Beriją ir jo bendrininkus. Tarybinė liaudies su didžiausiu pritarmu sutiko TSRS Aukščiausiojo Teismo nuosprendį bei jo įvykdymą šlykštiems darbo žmonių priešams, Tėvynės išdavikams — Berijai ir jo sėbrams. Visos tarybinės tautos, triuškindamos išdavikiškus imperializmo tarnus, dar labiau stiprina proletarinį internacionalizmą, broliškus tarpusavio ryšius ir draugystę.

Broliškoje tarybinių tautų šeimoje lietuvių tauta išėjo į platų ekonominio, kultūrinio ir valstybinio suklestėjimo kelią. Didžiosios rusų ir kitų tarybinių tautų pagalbos dėka Lietuvos liaudies įvykdė socialinius-ekonominius pertvarkymus respublikoje, pavertė Lietuvą klestinčia industrine-kolūkinė respublika. Lietuvos TSR pramonė išaugo ne tik pagal išleidžiamos produkcijos kieki, bet ir kokybiškai, pagal įmonių apginklavimą naujausia tarybine technika ir išleidžiamų gaminių rūšis.

Lietuvoje darbo valstiečiai išbrido iš amžino skurdo, atsilikimo ir buožių priespaudos, įsijungė į klestinčią kolūkinį gyvenimą. Ant Lietuvos upių ir upelių išaugo kolūkinės hidroelektrinės. Vietoje dalgio ir spragilo partija ir vyriausybė davė Lietuvos žemdirbiui galingus traktorius, savaeigius kombainus, pajėgiąs kertamąsias ir kuliamąsias mašinas.

Auga ir klesti lietuviškoji kultūra, tautinė savo forma, socialistinė savo turiniu. Kultūros šviesa pasiekia tolimiausius respublikos kampelius. Vien tik prie kaimo klubų-skaityklų saviveiklos ratelių skaičius jungia 120 tūkstančių saviveiklininkų. Respublikoje veikia daugiau kaip 4.000 bibliotekų, kurių knygų fondą sudaro 6 milijonai knygų — tai yra 42 kartus daugiau, negu turėjo Lietuvos bibliotekos buržuazijai valdant.

Respublikos darbo žmonės pradeda naujuosius 1954 metus naujomis pergalėmis, plačiai vysto socialistinį lenk-

tyniavimą įvyksiančio Lietuvos Komunistų partijos VIII suvažiavimo garbei.

Tarybiniai žmonės nuoširdžiausiais žodžiais taria naujametinius sveikinimus kapitalo pavergtiems darbo žmonėms, visiems kovotojams už taiką, demokratiją ir socializmą. Amerikos rūdynuose ir Londono darbininkų kvartaluose, Prancūzijos uostuose ir Romos bedarbių laidynėse alkani ir mirtinai iškankinti žmonės su viltimi žvelgia į mūsų laisvąją Tėvynę. Tai stiprina jų įsitikinimą, kad Naujieji metai atneš naujas pergalės kovoje už laisvę ir taiką. Negirdėtas melas ir šlykščiausia apgaulė — taip charakterizuojama šiulaikinė kapitalistinių šalių vadinama „demokratija“, kuria dangstosi naujo karo kurstytojai. JAV monopolijų metiniai pelnai per paskutiniuosius penkis metus viršijo jų prieškarinius pelnus 12 kartų, tuo tarpu kai beveik 80 procentų JAV šeimų gauna pajamas, kurios yra mažesnės už būtiną pragyvenimo minimumą, o 25 procentų visų šeimų metinės pajamos nepasiekia nė pusės šio minimumo. Apie šurpią padėtį dolerio pavergtose šalyse prasitaria net reakcingi amerikoniškieji laikraščiai. „Japonijoje jauna mergaitė iš kaimo, — rašo žurnalas „Unaited Steits“, — pigiau kainuoja negu grynys veislės šuo arba katė...“. Tokių šurpių pripažinimų pilni kolonijinių ir pusiau kolonijinių šalių laikraščių puslapiai. Afrikos, Indokinijos, Malajų ir kitų kolonijinių šalių darbo žmonės, neturėdami minimalių lėšų, reikalingų jų egzistavimui, yra priversti gyventi apleistose paštūrose, po geležinkelio tiltais, naudoti maistui įvairias atliekas. Į nevilį įvartyti žmonės parduoda ir tai, kas jiems brangiausia — vaikus... Tai — darbo žmonių dalia kapitalistinėse ir kolonijinėse šalyse.

Tuo metu, kai kapitalo šalis gaubia juoda naktis, Tarybų Sąjunga, o su ja kartu liaudies demokratijos šalys — visa neįveikiama socializmo ir demokratijos stovykla — įžengia į Naujuosius metus su didžiais laimėjimais, su pasitikėjimu žiūri į ateitį.

Tarybiniai žmonės žino, kad Naujieji metai — tai vėl naujų, didelių pergalės metų, nešantieji darbo žmogui džiaugsmą ir laimę.

Su Naujais metais, su naujomis pergalėmis, draugai!



Didėja siuvinių gamyba

Gruodžio 29 d. sukako dveji metai nuo tos dienos, kai buvo paleistas į darbą „Pavėžio“ siuvimo fabrikas. Antrųjų metinių dieną įmonėje stoji rikiuotė naujas — paruošiamasis cechasis. Čia matuojami ir brokuojami audiniai, atliekamas paruošiamasis darbas medžiagoms racionaliai sukirpti. Tai įgalins žymiai sumažinti atraizų pro-

centą ir pagerinti siuvinių kokybę. Šis cechasis yra ketvirtas, paleistas į darbą šiais metais.

Įmonėje atlikti dideli darbai gamybiniais plotams racionaliau išnaudoti. Visos mašinos dirba su individualiais motorais. Geriau išnaudoti gamybinį plotą iga-lino racionalesnis mašinų paskirstymas. (ELTA).

1953 metais pasiektus laimėjimus susumuojant

Dideliais gamybiniais laimėjimais sutiko Naujuosius metus „Pirmūno“ kolūkio kolūkiečiai. Bendrosios kolūkio pajamos siekia virš 600 tūkstančių rublių. Kolūkis vien už technines kultūras — linus ir cukrinius runkelius gavo 160 tūkstančių rublių pajamų. Gyvulininkystė kolūkiui davė beveik 220 tūkstančių rublių. Nemažai gauta ir iš kitų žemės ūkio šakų. Kolūkis pirma laiko įvykdė pirmąjį priesaką valstybei — privalomuosius pristatymus. Žemės ūkio artelėje suartos iš rudens visos dirvos, skirtos vasarojaus pavasariniam sėjimui. Kolūkio nariai įvykdė visuomeninių gyvulių skaičiaus padidinimo planus. Paskiri gyvulininkystės darbuotojai, kaip kiaulių šerikė O. Švintienė ir kt., pasiekė

peritais metais puikių darbo rodiklių. Drg. O. Švintienė 1953 metais gavo vidutiniškai po 18 paršelių iš kiekvienos motininės kiaulės. Steklant pakelti gyvulių produktyvumą ir sudaryti geresnes darbo sąlygas gyvulininkystės darbuotojams, peritais metais pradėta didelės karvidės ir kt. visuomeninių gyvulininkystės pastatų statyba. Daug grūdų ir kitų žemės ūkio produktų gavo kolūkio nariai avansu. Galutiniai atsisakant, numatoma už darbadienį išduoti po 2 su viršum kg grūdais ir po 1,8 rb pinigais.

Žemės ūkio artelės nariai dabar didelį dėmesį skiria tinkamam gyvulių žiemojimo pravedimui, pasiruošimui pavasario sėjai. Remontuojamas žemės ūkio inventoriūs.

A. OSVALDAS

SURENGĖ VAKARĄ

Meno saviveiklos ratelis, veikias prie Gaigalių klubo-skaityklos („Mūsų rytojaus“ kolūkis), Naujųjų metų išvakarėse surengė vakarą vietos kolūkiečiams. Buvo pastatyta scenos vaizdelis „Pirmieji žingsniai“. Puikiai savo rolę atliko Stasys Nadveckas, gerai — Stasė Kručaitė, Bronius Navadvorskis. Į vakarą gausiai atsilankė ir gretimų kolūkių kolūkiečiai.

Tenka pažymėti, kad Gai-

galių klubo-skaityklos vedėja Stasė Kručaitė vakarus ruošia, palyginti, retai. Be to, vakarų metu kolūkiečiams neskaitomos paskaitos. Prie paskaitų paruošimo reikla pritraukti vietos mokytojus ir žemės ūkio specialistus. Ateityje būtina daugiau duoti kolūkiečiams paskaitų, ypač žemės ūkio klausimais, ir scenos vaizdelių.

O. KREGŽDAITE

TSRS MINISTRŲ TARYBOJE

Atsižvelgdama į darbo žmonių pageidavimus, TSRS Ministrų Taryba nutarė perkelti

poilsio dieną iš sekmadienio 1954 metų sausio 3 d. į šeštadienį sausio 2 d.

I šviesią ateiti

Mūsų Tėvynės darbo žmonės sutinka Naujuosius metus dideliais gamybiniais laimėjimais visose srityse. Tarybinė liaudis, vykdydama TSKP XIX suvažiavimo nutarimus, atliko milžiniškus darbus toliau keliant darbo žmonių gyvenimo lygį, stiprinant mūsų Tėvynę — tautos, socializmo ir demokratijos tvirtovę. Malonu ir džiugu Naujųjų metų slenkstyje šias pergales prisiminti!

Mūsų klasės moksleivių kolektyvas praėjusiais 1953 metais pasiekė nemažų laimėjimų. Dauguma moksleivių 1953—1954 mokslo metų pirmąjį ketvirtį baigė tik gerais ir labai gerais pažymiais. Dar geresni rezultatai atsiekiami antrajame šių mokslo metų ketvirtyje. Mokslo pirmūnė J. Skukauskaitė ir kt. antrą ketvirtį baigė, galima sakyti, vien tik labai gerais pažymiais. Savo geru mokymusi, pavyzdingu elgesiu mes, moksleiviai, norime atsidėkoti Partijai ir Vyriausybei už suteiktą teisę į mokslą.

Šiais — 1954 — metais mes baigsime vidurinę mokyklą. Prieš mus — atviros visų šalies aukštųjų mokyklų durys. Nekurie iš mūsų studijuos mūsų Tėvynės sostinėje — Maskvoje, kiti — Leningrade, Vilniuje, Kaune ir kituose šalies miestuose. Šviesiu žvilgsniu tarybinis moksleivis žvelgia į ateitį!

B. AUKŠTIKALNYTĖ
Subačiaus vidurinės mokyklos
XIIb klasės moksleivė

DUOSIME DAUGIAU STATYBINĖS MEDŽIAGOS

Sparčiais tempais vystosi broliškoje Tarybų Sąjungos tautų šeimoje mano gimtosios šalies — Tarybų Lietuvos liaudies ūkis, kyla kultūra. Vyksta iki šiol nematyto dydžio statybos respublikos miestuose ir kaimuose.

„Švyturio“ artelė nors ir nedidelė pagal savo gamyklos dydį — du cechai ir keletas brigados, tačiau mūsų išleidžiama produkcija — degtos kalkės statyboms turi didžiulę reikšmę.

Antrus metus iš eilės aš dirbau paprastu darbininku, išdirbio normas įvykdydamas 130—180 proc. ir daugiau. Dabar aš vadovauju IV bri-

gadai, kuri metinį gamybos planą sėkmingai įvykdė ir jau davė keliasdešimt tonų degtų kalkių virš plano.

Su dideliu gamybinių pakilimu dirba ir visas „Švyturio“ artelės kolektyvas, davęs viršplaninės produkcijos apie 270 tonų.

Mūsų pareiga — duoti kuo daugiau statybinės medžiagos šaliai. 1954 metais pasižadū dėti visas pastangas, kad „Švyturio“ artelės IV brigada ir toliau sėkmingai įvykdytų planines užduotis ir jas viršytų.

P. LATVĖNAS
„Švyturio“ artelės IV brigados
brigadininkas

SIEKSIO NAUJŲ LAIMĖJIMŲ

Pradžią visuomet sunki, — taip sako liaudies patarlė. Ne taip jau lengvai pasisekė ir man iš šešių motininių kiaulių išauginti vidutiniškai po dvidešimt vieną paršelį. Tačiau nuolatinis stropus darbas prižiūrint motinines kiaules man padėjo. Visą laiką gerindama šėrimą ir priežiūrą, pasiekiau, jog motininės kiaulės atveda žymiai daugiau paršelių, negu įprasta, ir gautas prieauglis užauga sveikas.

Kiaulių ūkis yra labai pajaminga gyvulininkystės šaka. Vien tik šiais metais iš kiaulininkystės kolūkis gavo daugiau kaip 27000 rb pajamų. Tai, žinoma, netaip jau daug, bet jei iš visų visuomeninių motininių kiaulių ir

kitos kolūkio kiaulininkės būtų išauginusios po 21 paršelį, tai susidarytų stambi suma. Kolūkio valdyba į gyvulininkystės darbuotojų darbą privalo skirti didesnę dėmesį.

Už padėtas pastangas vystant visuomeninę gyvulininkystę kolūkio valdyba man paskyrė premiją, kas mane skatina toliau kovoti už aukštą gyvulių produktyvumą.

Partijos CK rugsėjo Plenumo nutarimo paskatinta, Naujaisiais 1954 metais sieksiu naujų laimėjimų, dėsiu pastangų, kad iš kiaulininkystės kolūkis gautų dar didesnes pajamas.

U. DUBRINDIENĖ
„Juodpėnų“ kolūkio kiaulių
šėrė

Nauji metai — nauji uždaviniai

Negrižtamai nuėjo praeitin senieji 1953 metai — didžiųjų pergalių ir laimėjimų metai. Didi taikos ir demokratijos stovyklos, vadovaujamos mūsų Tėvynės — Tarybų Sąjungos, pergalė praėjusiais metais buvo karo Korėjoje nutraukimas. Nemaži laimėjimai taip pat pasiekti liudies švietimo srityje. Ryškiai apie tolesnį liudies švietimo vystymą mūsų šalyje kalba

tas faktas, kad baigusiu septynmetes ir vidurines mokyklas, įskaitant darbininkų ir kaimo jaunimo mokyklas, skaičius pereinantis 1953 metais buvo 18 procentų didesnis, negu užpereinantis metais.

Nemaži pakitiniai per 1953 metus įvyko ir mūsų mokykloje. Žymiai padidėjo palyginti su 1952 metais pionierių ir komjaunuolių gretos, sustiprintas mokykloje moko-

masis — auklėjamasis darbas. Mokytojai kiekvienais metais vis tvirtiau ir giliau įsisavina visanugalintį Markso—Engelso—Lenino—Stalino mokslą.

Naujaisiais 1954 metais sieksime naujų laimėjimų stiprinant mokykloje mokomąjį-auklėjamąjį darbą.

Z. DAMBRAUSKAITĖ
Subačiaus septynmetės mokyklos
mokytoja

Šaunūs Komunistų partijos sūnūs

1926 m. gruodžio 27 d. fašistiniai budeliai sušaudė Lietuvos KP CK sekretorių K. Poželą, įžymius komunistus J. Greifenbergerį, K. Giedį ir R. Čarną. Buržuaziniai nacionalistai nužudė juos dėl to, kad jie visą savo gyvenimą pašventė kovai už darbininkų ir valstiečių laisvę ir laimę, už Tarybų valdžios pergalę.

Fašistai, žudydami įžymius Komunistų partijos veikėjus, mesdami į kalėjimus tūkstančius komunistų, revoliucinių darbininkų bei valstiečių, norėjo nuslopinti revoliucinį judėjimą ir nebaudžiamai išnaudoti Lietuvos darbo žmones. Tačiau jie skaudžiai apsiriko. Lietuvos Komunistų partija nenustojo kovoti prieš fašistų diktatūrą. Darbininkai ir valstiečiai iš savo patyrimo matė, kad komunistai nežino kitų interesų, kaip liaudies interesus. Komunistų partija vadovavo visiems darbininkų klasės mūšiams už savo laisvę.

Dar 1918 metais, Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos poveikyje, Lietuvos darbininkai ir valstiečiai pakilo į kovą prieš okupantus ir buržuazinius nacionalistus, už Tarybų valdžios įkūrimą. Šiai kovai vadovavo jauna Lietuvos Komunistų partija. 1918 m. gruodžio 16 d. Vilniuje, per iškilmingą miesto darbininkų deputatų Tarybos posėdį, Lietuvoje buvo paskelbta Tarybų valdžia. Į kovą prieš Tarybų valdžią susijungė visokio plauko buržuaziniai nacionalistai — tautininkai, krikščionys demokratai, liaudininkai, socialdemokratai, sionistai. Šie tautos išdavikai žinojo, kad jie neturi plačiųjų liudies masių paramos ir savo jėgomis negalės nugalėti jaunos Tarybų valdžios. Jie pakvietė į pagalbą prieš Lietuvos liaudį užsienio imperialistus. Į Lietuvą atvyko JAV, Anglijos ir Prancūzijos karinės misijos, kurios organizavo kontrrevoliucines jė-

gas. Antantės nurodymu Lietuvoje, kovai prieš Tarybų valdžią buvo palikta budelio fon der Golco vadovaujama 6-oji vokiečių armija. Į pagalbą lietuviškai buržuazijai atėjo Pilsudskio legionai. Sąjungtos vidaus kontrrevoliucijos ir užsienio imperialistų jėgos laikinai nugalėjo Tarybų valdžią Lietuvoje. Buržuazija žiauriai atkeršijo didvyriškiems Tarybų valdžios gynėjams. Juos masiškai šaudė, kankino, metė į kalėjimus.

Lietuvoje, pradėję šeiminkauti, buržuaziniai nacionalistai vykdė antiliaudinę politiką. Plačiosios liudies masės vis labiau įsitikino, kaip šlykščiai jas apgauna buržuazinė valdžia. Todėl ju nepasitenkinimas nuolat augo. 1926 m. vasarą įvyko rinkimai į seimą. Miesto ir kaimo darbo žmonės buvo pasipiktinę antiliaudine tada buvusių valdžios krikščionių demokratų politika. Tuo pasinaudojo liaudininkai ir socialdemokratai ir per rinkimus gavo daugumą seime. Bet darbo žmonės iš karto pamatė, kad liaudininkai ir

socialdemokratai ir negalvojo įvykdyti savo pažadų, duotų prieš rinkimus. Vieni buržuaziniai nacionalistai pakeitė kitus, o liaudis gyveno po senovei, kentė skurdą ir vargą. Komunistų partija, veikdama giliame pogrindyje, sumaniai panaudojo ir tas menkas buržuazinės demokratijos laisves, kurias buvo priversta duoti liudininkų ir socialdemokratų valdžia. Komunistai kantriai aiškino darbo žmonėms naujosios vyriausybės nenorą vykdyti demokratines reformas, ragino imtis priemonių prieš fašistus. Revoliucinis judėjimas Lietuvoje vis augo. Darbo žmonės glaudžiai būrėsi apie Komunistų partiją, kuri nuosekliai gynė darbo žmonių teises, Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę. Policija, buvusi vidaus reikalų ministro-socialdemokrato žinioje, stiprino terorą prieš streikuojančius darbininkus ir demonstrantus, o fašistai veikė visiškai laisvai.

Lietuviškoji buržuazija neapkentė liudies ir bijojo jos. Ji vis labiau leido šeiminkauti Lietuvoje užsienio

imperialistams. Pastarieji darė viską, kad Lietuva būtų paversta placdarmu ruošiamam karui prieš Tarybų Sąjungą. Imperialistai norėjo, kad Lietuvoje būtų visiškai sutriuškintos aktyviausios tautos jėgos, kurios kovojo už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, prieš užsienio imperialistų pinkles. Tai, visų pirma, buvo komunistai. Komunistai pasakojo liudininkams apie laisvą tautų gyvenimą Tarybų Sąjungoje.

Lietuvos liaudis su meile ir pagarba žiūrėjo į Tarybų Sąjungą. Liaudis nenorėjo prieleisti Lietuvos įtraukimo į karą prieš Tarybų Sąjungą. Tarybų Sąjungos populiarumas nuolat augo plačiose darbo žmonių masėse, nes TSRS visą laiką nuosekliai gynė lietuvių tautos nacionalinius interesus.

Gruodžio 17 d., vakarų imperialistų inspiruoti, tautininkai ir krikščionys demokratai įvykdė fašistinį perversmą. Liaudininkų ir socialdemokratų valdžia gerai žinojo apie ruošiamą sąmokslą. Bet jie nieko nedarė, kad perversmas būtų sutrukdytas,



ZAPOROŽJĖS SRITIS. Melitopolio rajono Terpenio kaime, kur yra Stalino vardo kolūkis, atidaryti kultūros namai juose įrengta žiuruvų salė su 500 vietų, biblioteka. Nuo r a u k o j e: Stalino vardo kolūkio kultūros namai.

A. Krasovskio nuotr.

[TASS].

Brangusis vardas

Yra vardų pasauly daugel,
Yra skambių ir paprastų,
Tik vardas Stalino — mūs draugo
Brangiausias iš visų!

Nedils granito jis paminkluos,
Ir aukso raidėmis spindės,
Už taiką pergalingu ginklu
Visom tautų kalbom skambės.

Už kūdikio laimingą vaikystę,
Už šviesią dabartį dienų
Ir ateitį, kuri pražysta
Nuo Kremliaus žvaigždžių spindulių.

Dėkos pasaulio darbo liaudis
Į laisvę rodžiusiam kelius,
Ir švies, liepsnos, neges kaip saulė
Jo vardas mylimas, brangus!

Z. RIMŠA

MES — LAIMINGI!

Gera ir linksma gyventi Tarybų šalyje! Tarybinė Tėvynė mums rūpinasi kaip tikra motina. Mums, Tarybų šalies vaikams, atviros visų mokyklų durys. Mes einame į švietimo mokyklų klases ir semiamės mokslo žinių. Mums rytojus užtikrintas, mes be baimės žiūrime į ateitį. Mes laimingi...

Atsidėkodami Komunistų Partijai ir Tarybinei Vyriausybei už rūpinimąsi mumis, mes gerai mokysimės, būsim pavyzdingi, kad išaugtume šaunūs leniniečiai.

Mūsų mokykloje veikia Marytės Margytės vardo pionierių draugovė. Draugovė jungia tris grandis. Mokslo metų pradžioje mano vadovaujamoje antrojoje grandyje buvo 6 pionieriai, tuo tarpu klasėje buvo 9 pionieriško amžiaus mokiniai.

Pačiomis pirmomis mokslo dienomis mes pradėjome dirbti su klasės draugais nepionieriais. Vyr. pionierių vadovės R. Burbaitės ir klasės vadovo V. Samulio padedami, mes dažnai pravedavome pasikalbėjimus apie pionierių organizaciją, apie komjaunuolius - didvyrius Zoją Kosmodemjanską, Marytę

Melnikaitę, Olegą Koševoją ir kt. Klasės draugės dažniau ėmė lankyti sueigas, domėtis pionierių organizacija. Po kurio laiko, artėjant draugovės sueigai, visos mano klasės mergaitės stojo į pionierių organizaciją.

Pionierė Aldona Pavilonytė, įstodama į pionierių organizaciją, pasakė:

—Šiandien aš stoju į šlovinęją V.I. Lenino pionierių organizaciją. Nuo šios dienos aš skaitysiuos pionierių organizacijos narys. Aš pasižadau draugams pionieriams geriau mokytis, būti pavyzdingu jaunuolu leniniečiu. Aš atkakliai sieksiu savo tikslo—išaugti užsigrūdinusia, nebijančia jokių pavojų kovotoja už Lenino — Stalino reikalą.

Argi mes būtume galėję buržuaziniams laikais mokytis, gyventi gražią vaikystę?—Jokiu būdu! Būtume buožių plemenys, gyvenimas būtų buvęs tamsus kaip naktis. Tik tarybinė santvarka, Komunistų partija atnešė mums gyvenimo džiaugsmą ir laimę.

D. ŽEKONYTĖ
Didžpradėlių septynmetės mokyklos Marytės Margytės vardo pionierių draugovės II grandies grandininė



—Atėjau lygiai paskirtu laiku, o pavėlavau ištikus metus!

o be jokio pasipriešinimo atidavė valdžią. Kaip ir visi buržuaziniai nacionalistai, jie neapkentė liaudies ir klusniai vykdė užsienio imperialistų nurodymus.

J. Greifenbergeris savo paskutiniame laiške visiškai teisingai rašė, kad fašistinis perversmas įvyko „...dėl niekšingos smulkiai buržuazinių liaudininkų ir socialdemokratų partijų pardavystės“.

Pirmosios perversmo aukos buvo keturi komunistai. Už jų pralieta kraują atsakingi ir liaudininkai bei socialdemokratai, kurie nekludė įvykdyti fašistinį perversmą.

Žiaurus teroras įsiviešpatavo Lietuvoje. Kalėjimai buvo perpildyti. Siautė karo teismai. Fašistai kulkomis atsakė į darbininkų ir valstiečių reikalavimus. Jų kruvinus žygius pilnai palaikė liaudininkai, socialdemokratai ir krikščionys demokratai.

Lietuvoje vis labiau saviavaliavo užsienio kapitalistai, visų pirma Amerikos-Anglijos imperialistai. Buržuaziniai nacionalistai keliaklupščiaavo prieš juos, vykdė vi-

sus jų nurodymus. Lietuvos Komunistų partija dirbo sunkiausiomis sąlygomis. Tačiau, apginkluota nenugalima marksizmo-leninizmo teorija, ji, nepaisant nieko, nė minutei nepadėjo ginklo.

1940 metais, Komunistų partijai vadovaujant, su tarybinių tautų pagalba Lietuvos darbo žmonės nuvertė buržuaziją. Lietuva visiems laikams įsijungė į tarybinių tautų šeimą ir tuo užtikrino sau laisvą ir nepriklausomą gyvenimą.

Džiaugdamiesi savo laisvu socialistiniu gyvenimu, darbo žmonės visuomet atsimeina, kad jis pasiektas per ilgą ir sunkią kovą, kad kovoje už Tarybų Lietuvą žuvo daug šaunių Lietuvos liaudies sūnų ir dukrų.

Prieš pat mirtį K. Požėla rašė: „Draugai! Dirbau kiek galėjau, mirštu už mūsų bendrą tikslą. Linkiu ir jums dirbti, kovoti iki laimės!“ Lietuvos darbo žmonės niekuomet nepamirš tą, kurie mirė už bendrą liaudies reikalą—už komunizmo pergalę.

CH. ŠLEVIČIUS

DIDYSIS LENKŲ TAUTOS POETAS

(A. Mickevičiaus 155-osioms gimimo metinėms)

Lenkų tauta davė pasauliui didį poetą — Adomą Mickevičių. Įkvėptas liaudies lūkesčių ir siekimų reiškėjas — Adomas Mickevičius vienodai brangus visai pažangiajai žmonijai. Jo vardas yra greta Puškino, Ševčenkos, Heine, Rustavelio ir kitų žmonijos genijų vardų. Jų kūriniai sudaro pasaulinės kultūros lobyną.

Ypatinga šiluma gaubia Adomą Mickevičiaus vardą Lietuvoje. Čia, prie plačiojo Nemuno ir mėlynosios Nerios praėjo poeto jaunystės metai, suklestėjo jo poetinis talentas. Neveltui jis Lietuvą pavadino savo tėvyne.

Adomas Mickevičius gimė 1798 metų gruodžio 24 d. nedideliame Baltarusijos mieste — Naugarduke, advokato šeimoje. Poeto tėvas savo laiku buvo Tadeušo Kostiuškos sukilėlių būrių kareivis. Baigęs mokyklą Naugarduke, Mickevičius persikėlė į Vilnių ir įstojo į universiteto filologijos fakultetą. Tuo metu universitete veikė patriotiniai lenkų jaunimo būreliai, ir Mickevičius juose aktyviai dalyvauja. Su jais poetas ne nutraukė ryšių ir vėliau, būdamas lotynų kalbos dėstytoju Kaune.

Dar ankstyvoje jaunystėje Mickevičius bando rašyti eilėraščius, o 1818 metais savitraštyje „Tygodnik Vilenski“ („Vilniaus savitraštis“) pasirodo jo pirmieji eilėraščiai „Filaretų daina“ ir „Miesto žiema“. Po ketverių metų išleidžiamas pirmasis jo kūrinių rinkinys. Šioje knygoje jau aiškiai išryškėjo nepaprast poeto kūrybos grožis ir savitumas. Jo eilėraščiuose, baladėse, sonetuose labai žymi liaudies kūrybos — dainų, pasakų, legendų įtaka.

Adomas Mickevičius sveikina profesorių Joachimą Lelevelį, sugrįžusį į Vilniaus universitetą. Eilėraštyje „Leleveliui“ poetas iškelia nuopelnus šio žymaus demokratinio laisvų gynėjo, kurį Engelsas vadino genialiu žmogumi. Poetas sakalo akimi perskrenda visas epochas, kurias savo paskaitose nušvietė Lelevelis, nurodo, kas jose buvo pažangu, kas reakcinga. Jis baigia šį eilėraščių aprašymu prancūzų revoliucijos, kurią, poeto manymu, sukėlė liaudies spauda. Revoliuciją poetas traktuoja kaip aukštesnę visuomenės išsivystymo pakopą. Jau Vilniaus ir Kauno kūrybos laikotarpyje išsivysto būdingas Adomą Mickevičiaus kūrybai bruožas — maištingumas, protestas prieš rutiną. Eilėraščiui „Plaukikas“ paskutiniame posme poetas sako, kad geriau audroje išbandyti jėgas, kovai atiduoti paskutinę akimirą, negu tūnoti tyliame krante ir tik žaizdas skaičiuoti. Audringi poeto siekimai pilniausiai atsispindi jo ankstyvosios poezijos viršūnėje „Odė jaunystei“. Ji tapo revoliucinio jaunimo manifestu, nes nuo pradžios iki galo yra persunkta kovos ir laisvės dvasia. Poetas kviečia jaunimą į kovą už visų tautų

laisvę, kelia vienybės reikalą, skatina ištvermę kovoje, nurodo, kad tik jėga galima nuversti senąjį pasaulį. Liaudies demokratinės Lenkijos revoliucinis poetas Vladislavas Bronevskis, kreipdamasis į Lenkijos jaunimą, nurodė, kad šios „Odės jaunystei“ eilutės ir šiandien moko kovoti už žmogaus išlaisvinimą, moko būti didvyriu didžiulės armijos, kovojančios už socialinį teisingumą, už pažangą, už taiką, už socializmą.

Adomui Mickevičiui teko daug ko girdėti vaikystėje, šeimos židinyje, kur neretai buvo kalbama apie Lietuvos ir Lenkijos praeitį.

Antai, liaudies pasakojimai apie lietuvių kovą su teutonų kryžiuočių ordinu buvo poeto panaudoti įstabioje poemoje „Gražina“. Tai — istorinė apysaka apie lietuvių didvyrę, kuri drąsiai griebė kalaviją, kad atliktų savo „...pareigą Tėvynei“. Gražinos paveikslas įkūnija milžinišką tėvynės meilę, nesutaikomumą jos priešams, pasiryžimą pasiaukoti vardan tėvynės. Ši puikų žmonių brožą, kurį Mickevičius apdainavo senovinėje poemoje, laisvę mylinčios tautos ne kartą parodė istorinių išmėginimų ir audrų metu. Skaitant „Gražiną“ nejučiomis prisimena Didžiojo Tėvynės karo kautynių laukai, kai už mūsų Tėvynės garbę ir nepriklausomybę tarybiniai patriotai drąsiai pasitkavo mirtį. Viena iš kritusių didvyrių buvo paprasta Lietuvos mergaitė-komjaunuolė, Tarybų Sąjungos Didvyris Marytė Melnikaitė.

Metams praėjus po to, kai pasirodė poema „Gražina“, kurią Mickevičius sukūrė Vilniuje, caro vyriausybė ištrėmė poetą ir kai kuriuos jo draugus už dalyvavimą lenkų jaunimo būrelių veikloje. Vykdydamas įsakymą, Mickevičius buvo priverstas apieisti Lietuvą. 1824 metų spalio mėnesį jis atvyko į Peterburgą.

Rusijoje sukurtas „Krymo sonetų“ ciklas rodo didelius menininko laimėjimus. Kiekvienas sonetas alsuoja gilia meile Tėvynei, tikėjimu, kad žmogaus kova turi didelę prasmę. Rusijoje parašytas „Konradas Valenrodas“ yra istorinė poema. Panašiai, kaip ir „Gražina“, tai nėra praeities idilija. Adomas Mickevičius atskleidžia poemoje didvyrišką Lietuvos istorijos puslapį — lietuvių tautos kovą prieš kryžiuočius, ir tai aktualiai skambėjo nacionalinio išsivadavimo kovų metu. Konradas kovoja prieš prispaudą, gina pavergtos tautos teises, trokšta ją išvaduoti. Rašytojas pabrėžia jo kovos didingumą, bet parodo vienišo maištininko tragizmą, kovos ribotumą. Vienišo herojo tragizmui poetas priešpastato liaudies jėgą, jos nenuilstamą kovą už šviesią ateitį.

Svajodamas apie visišką Lenkijos išsivadavimą ir būdamas glaudžiai susijęs su nacionaliniu judėjimu, Mickevičius matė šio judėjimo

vadovų klasinį ribotumą tame, kad jie neišsprendė valstiečių klausimo pačių valstiečių reikalavimų dvasioje.

Ištrėmimas į Rusiją, kaip pripažino pats Mickevičius, jam buvo ir ištrėmimas ir kartu laimingiausias įvykis jo gyvenime: jis atsidūrė tarp geriausių to meto rusų kultūros atstovų, kurie tapo jo nuoširdžiais draugais. Savo eilėraštyje „Draugams rusams“ Mickevičius vėliau labai nuoširdžiai minėjo poetus-dekabristus Rylejevą ir Bestuževą. Kai dėl Puškino, tai jau nuo pirmosios pažinties Mickevičius tapo jo geriausiu draugu. Bendravimas su Gercenu, Žukovskiu, Viazemskiu, Aksakovu ir kitais rusų rašytojais suvaidino poeto gyvenime milžinišką vaidmenį. Puškinas eilėraštyje „Jis tarp mūsų gyveno“ rašė, kaip anuo metu Adomas Mickevičius per pasikalbėjimus su rusų draugais svajojo

...apie būsimus laikus, kai vaidus pamiršusios tautos į didžią šeimą susiburs.

Šis posmelis ryškiai apibūdina Adomą Mickevičiaus politines pažiūras ir įsitikinimus. Jis visa siela neapkentė priešpados ir smurto, su milžiniška jėga reiškė savo protestą prieš prispaudą, vardan tautų laisvės. Ypatingai aiškiai demokratizmo, laisvės, tėvynės meilės ir meilės savo liaudžiai motyvai skamba poemoje „Ponas Tadas“, kurioje poetas sukūrė monumentalinę epopeją iš senosios Lietuvos ir Lenkijos gyvenimo.

„Poną Tadą“ Mickevičius kūrė Paryžiuje. Ten likimas jį nubloškė po nesėkmingų mėginimų grįžti į tėvynę. Penkerius metus išbuvęs Rusijoje, poetas, negavęs leidimo gyventi gimtajame krašte, keliauja po Vakarų Europos miestus. 1830 metais Lenkijoje prasidėjo sukilimas prieš caro valdžią. Mickevičius paskubėjo į įvykių vietą, tačiau dalyvauti sukilime jam nepavyko.

Poetas mirė Konstantinopolyje 1855 metais.

Lietuvai, jos liaudžiai Adomas Mickevičius pašventė nemažą savo kūrinių. Štai kodėl poemų „Konradas Valenrodas“, „Vėlinės“, baladės „Budrys ir jo sūnūs“ autorių Puškinas pavadino Lietuvos dainiumi.

Tai, apie ką poetas svajojo daugiau kaip prieš šimtą metų, dabar tapo tikrove. Komunistų partijos sukeltos į kovą carinės Rusijos tautos visiems laikams nuvertė tiironus, likvidavo nacionalinę nesantaiką ir nurodė keltą į laisvę kitų šalių tautoms. Laisvųjų tarybinių tautų šeimoje savo šviesią ateitį susirado ir lietuvių tauta. Naują gyvenimą kuria lenkų tauta, nusikračiusi savo ponais. Ir kartos, kurios gyveno po Adomą Mickevičiaus mirties, su didele pagarba mini poetą, kurio genijus aistringai žadino liaudį į kovą už laisvę.

G. TARANOVIČIUS

TARPTAUTINĖ APŽVALGA

Bulgarų tautos vienybė ir susitelkimas

Gruodžio 20 d. Bulgarijoje įvyko rinkimai į Liaudies susirinkimą—aukščiausiąjį valstybinės valdžios organą. Rinkimų diena buvo visos tautos vienybės ir susitelkimo demonstracija, išreiškusi gilią liaudies masių meilę ir tvirtą pasitikėjimą komunistų partija—vadovaujančia liaudies demokratinės santvarkos jėga.

Rinkimuose dalyvavo 99,48 procento įregistruotų rinkėjų. Už Tėvynės fronto, kuriame vienijasi Bulgarijos politinės partijos ir kitos visuomeninės organizacijos, kandidatams balsavo 99,8 procento dalyvavusių rinkimuose. Vieningumas, su kuriuo rinkėjai balsavo už vieningąjį Tėvynės fronto sąrašą, vaizdžiai pademonstravo liaudies demokratinės santvarkos gyvybinę jėgą.

Ši santvarka duoda bulgarų tautai galimybę iš esmės pakeisti savo tėvynės vaizdą. Iš atsilikusios žemės ūkio šalies Bulgarija tampa priešakinė industrinė - agrarinė valstybė su savo metalurgija, mašinų gamyba, elektrotechnikos pramone ir kitomis pramonės šakomis, kurių senioje Bulgarijoje visai nebuvo. Prieš laiką—per ketverius metus—įvykdžiusi pirmojo penkmečio planą, bulgarų tauta praėjusiais metais pasiekė naujas gamybinės pergalės. Su broliška Tarybų Sąjungos pagalba pastatytos stambios V. I. Lenino vardo metalurgijos gamykla, elektros izoliatorių gamykla, eilė lengvosios pramonės ir kitų pramonės šakų įmonių. Bendras liaudies ūkio pakilimas sudarė visas sąlygas darbo žmonių materialiniam ir kultūriniam lygiui pakelti. Liaudies vartojimo reikmių gamyba nuo 1948 iki 1952 metų Bulgarijoje padidėjo dvigubai. Dabar šalyje yra sudaryta tvirta bazė, kuri įgalina toliau dar geriau tenkinti augančias gyventojų materialines ir kultūrinės reikmes.

Atiduodama savo balsus už Tėvynės fronto kandidatus, bulgarų tauta matė ne

tik džiaugsmingą dabartį, bet ir dar šviesesnę ateitį. Šiais metais šalyje sėkmingai įvykdytas antrojo penkmečio pirmųjų metų planas. Pagrindinis antrojo penkmečio uždavinys, pasakė rinkiminiam susirinkime Bulgarijos Ministrų tarybos pirmininkas V. Červenkovas, yra toliau vystyti šalies gamybinės jėgos sėkmingai socializmo statybai užtikrinti. Antrajame penkmetyje Bulgarijos žemės ūkis ir lengvoji pramonė gaus dvigubai daugiau lėšų, negu pirmajame. Kapitaliniai įdėjimai į kultūrinę-buitinę statybą padidės tris kartus, į gyvenamųjų namų statybą—beveik keturis kartus.

Bulgarų tauta rinkimuose balsavo už taiką, už socializmo pergalę, už demokratinių iškovojimų įtvirtinimą ir išplėtimą, už naujo gyvenimo džiaugsmą.

Auga darbo žmonių streikų kova

Praėjusiais 1953 metais toliau vystėsi kapitalistinių ir kolonijinių šalių darbo žmonių streikų kova. Pokariniu laiku dar nebuvo tokių stambių streikų, kokie vyko šiais metais. Jie įvyko beveik visose kapitalistinėse bei kolonijinėse šalyse ir apėmė dešimtis milijonų žmonių.

Streikų kovos smarkėjimas kapitalistiniame pasaulyje yra tiesioginis rezultatas to, kad didėja darbo žmonių nepasitenkinimas ginklavimosi varžybų politika, dėl kurios smarkiai smunka ir be to žemas darbo žmonių gyvenimo lygis. Jungtinėse Valstybėse 80 procentų šeimų nuolat gyvena pusbadžiu. Anglijoje pragyvenimas palyginti su prieškariniu laikotarpiu beveik dvigubai pabrango. Japonijoje darbininko realusis darbo užmokestis neprilygstą nė pusei prieškarinio. Todėl toliau aštrėja klasiniai prieštaravimai tarp darbo ir kapitalo, ir darbo žmonės dar aktyviau kovoja už savo teises.

Apie streikų judėjimo jėgą ir užmojį galima spręsti iš pastarųjų dviejų mėnesių pavyzdžio. Jungtinėse Valstybėse, kur šių metų pirma-

jame pusmetyje streikavo daugiau kaip du milijonai žmonių, lapkričio ir gruodžio mėnesiais paskelbė streikus geležinkelininkai, mokytojai, šoferiai, farmacijos fabriku darbininkai ir t. t.

Anglijoje gruodžio pradžioje streikavo daugiau kaip du milijonai mašinų gamybos ir laivų statybos pramonės darbininkų; tai buvo didžiausias šalyje streikas nuo Anglijos proletariato visuotinio streiko 1926 metais. Prancūzijoje, kur rugpiučio mėnesį streikavo apie 3 milijonai darbininkų ir tarnautojų, metų pabaigoje streikų kova dar labiau pasmarkėjo: sekdami Prancūzijos aerodromus aptarnaujančiuoju personalu, pradėjo streiką pašto tarnautojai; išdavoje ryšiai visoje šalyje sutrikdyti.

Didelis streikas neseniai įvyko Italijoje. Apie 6 milijonai darbininkų bendrationaliniu mastu 24 valandoms nutraukė darbą, reikalaudami padidinti darbo užmokestį. Atkakliai streikavo Belgijos kalnakasiai, protestuodami prieš masinius atleidimus iš darbo. Lapkričio mėnesį prasidėjęs Urugvajaus sostinės tekstilinių streikas šiomis dienomis baigėsi darbininkų pergalė: darbo užmokestis jiems buvo padidintas. Itin platų užmojį įgavo streikai, išsivystę lapkričio ir gruodžio mėnesiais Japonijoje ir buržuazinės spaudos pavadinti darbininkų "rudens puolimu".

Streikų kovoje stiprėja darbo žmonių veiksmų vienybė. Nepaisant profsąjunginių skaldytojų mėginimų suteikti streikams grynai ekonominį pobūdį, streikų mūšiai vis dažniau įgauna aktyvių darbininkų klasės politinių išstojimų formą. Pavyzdžiui gali būti neseniai įvykęs Basros naftininkų streikas Irake, pirmasis streikas šiame šalies rajone. Išskeldami ekonominius reikalavimus, streikininkai reikalavo likviduoti šiurkščiai besikišančių į Irako vidaus reikalus užsienio monopolijų išgalėjimą.

V. CHARKOVAS

FAKTAI KALTINA...

„BUTAS“ AUTOMAŠINOJE

Neseniai Detroito miesto policija (Jungtinės Amerikos Valstybės) iš numesto sunkvežimio, kuris jai atstojo „būstą“, iškėlė negrę Merion su trimis vaikais. Policijos apklausinėjama, Merion pareiškė, kad dieną ji su vaikais sėdėdavo sunkvežimio kuzave, o naktį praleisdavo ieškodama turgavietėse mais-

to atliekų ir supuvusių vaisių. Naktinis „grobis“ ir būdavo jos vaikų vienintelis maistas. Detroito—automobilių karalių mieste, kaip ir kituose Jungtinių Amerikos Valstybių miestuose, šalia turtuolių fantastinių prabangių rūmų ir vilų, dešimtys tūkstančių amerikiečių, kuriems, kaip ir negrei Merion, atimtos visos lėšos, reikalingos

egzistavimui, prisiglaudžia požemiuose, knibždančiuose žiurkėmis, palėpėse, įrengia sau „būstus“ po geležinkelio tiltais, numestose automašinose ir panašiose vietose. Visa tai—„Amerikinio gyvenimo būdo“ neatskiriama dalis. („Za pročnyj mir, za narodnuju demokratiju!“).

Organizacija „Mokytojai už taiką“ protestuoja prieš Anglijos veiksmus

Organizacija „Mokytojai už taiką“ paskelbė pareiškimą, kuriame energingai protestuoja prieš Anglijos vidaus reikalų ministerijos veiksmus.

Ministerija atsisakė duoti visas užsienio delegatams atvykti į Angliją dalyvauti tos organizacijos gruodžio 29 d. šaukiamoje Londone tarptau-

tinėje mokytojų—taikos šalininkų konferencijoje.

(TASS-ELTA).

UŽ KARO VIETNAME NUTRAUKIMĄ

PARYŽIUS, XII. 29 d. (TASS). Kaip praneša laikraštis „Jumanite“, vakar Liono geležinkelininkų delegacija aplankė Liono municipalinėje taryboje Nacionalinio susirinkimo pirmininką Eduardą Erio. Delegacija įteikė jam peticijas, kuriose reikalaujama nutraukti karą Vietname.

Atsakydamas geležinkelininkams, Erio pareiškė, kad jis pasisako už taiką Indokinijoje, kad Prancūzija patyrė karinį pralaimėjimą, ir kad, jo nuomone, atėjo laikas taikioms deryboms. Erio

pažadėjo geležinkelininkų reikalavimus pranešti vyriausybei.

Živoro miesto (Ronos departamentas) municipalinė taryba, kurią sudaro komunistai, socialistai, radikalai, „nepriklausomieji“ ir katalikų partijos MRP nariai, vienbalsiai priėmė protesto rezoliuciją prieš tai, kad Indokinijoje toliau vykdomi karo veiksmai, ir pareikalavo, kad vyriausybė imtųsi visų priemonių taikioms deryboms pradėti su Vietnamo Demokratinės Respublikos vyriausybe. (ELTA).

Vokietijos Komunistų partijos įkūrimo 35-sios metinės

BERLYNAS, XII. 29 d. (TASS). Vokietijos Vieningosios socialistų partijos Centro komiteto organas laikraštis „Nojes Doičland“ šandien paskelbė VVSP propagandos skyriaus, Markso—Engelso—Lenino—Stalino instituto prie VVSP CK ir K. Markso vardo aukštosios partinės mokyklos tezes „Dėl Vokietijos Komunistų partijos

35-ųjų metinių (1918—1953 m. m.)“, kurios sukanka gruodžio 30 d.

Tezėse pabrėžiama Vokietijos Komunistų partijos vaidmens kovoje prieš fašizmą ir karą istorinė reikšmė, nenuilstama partijos kova kartu su Vieningąja socialistų partija už vieningą, demokratinę ir taikingą Vokietiją. (ELTA).

TARYBINIAI MUZIKAI OLANDIJOJE

HAGA, XII. 28 d. (TASS). Olandiją atvyko tarybiniai muzikai—pianistas Jevgenijus Malininas, smuikininkas Igoris Bezrodinas ir koncertmeisteris V. Jampolskis kartu su grupės vadovu N. A. Smetaninu.

Gruodžio 29 d. Hagoje įvyks pirmasis koncertas, kuriame pasirodys pianistas Jevgenijus Malininas. Tarybiniai artistai taip pat koncertuos Amsterdame, Roterdame, Utrechte. (ELTA).

Mirė lenkų poetas Julianas Tuvimas

VARŠUVA, XII. 28 d. (TASS). Kaip praneša Lenkijos spaudos agentūra, vakar Zakopane, eidamas 59 metus, mirė įžymus lenkų poetas Julianas Tuvimas. (ELTA).

Prancūzijos gyventojų skaičius

PARYŽIUS, XII. 26 d. (TASS). Nacionalinio statistikos ir ekonomikos instituto duomenimis, Prancūzijoje šiuo metu yra 43 milijonai gyventojų. (ELTA).

Dėl padėties Britų Gvianoje

PARYŽIUS, XII. 28 d. (TASS). Kaip praneša iš Džordžtauno agentūros Frans Pres korespondentas, vakar Britų Gvianos gubernatorius Sevedžas paskyrė laikinosios vyriausybės narius. Laikinoji

vyriausybė pakeltė nuverstąją liaudies pažangiosios partijos vyriausybę. Į vyriausybės sudėtį nepaskirtas nė vienas šios partijos narys. (ELTA).

Anglijos laikraštis apie JAV intrigas Pakistane

LONDONAS, XII. 27 d. (TASS). Laikraščio „Observer“ korespondentas Karačyje, pranešdamas apie Amerikos karinius asignavimus Pakistanui ateinančiais metais, rašo: „Dabar negali būti abejonės, kad Jungtinės Valstybės nutarė paversti Pakistaną kraštutine Viduriniųjų Rytų gynybos (taip laikraštis vadina projektuojamąjį karinį bloką Viduriniuo-

suoje Rytuose.—Red.) tvirtovę prieš Rusiją“. (ELTA).

PARYŽIUS, XII. 27 d. (TASS). Agentūra Frans Pres, remdamasi laikraščio „Observer“ diplomatinio korespondento, rašo, kad Anglijos viešoji nuomonė „labai nervingai“ žiūri į Amerikos planą stiprinti Pakistano ginkluotąsias pajėgas. (ELTA).

Ekonominė Vakarų Vokietijos ekspansija Lotynų Amerikos šalyse

BERLYNAS, XII. 28 d. (TASS). Vakarų Vokietijos laikraštis „Hamburger Anzeiger“ paskelbė pranešimą, iš kurio aiškėja, kad Vakarų Vokietija sėkmingai konkuruoja su Anglija ir Prancūzija Lotynų Amerikos šalyse. Antai, pirmąjį šių metų pusmetį, rašo laikraštis, Va-

karų Vokietija įvežė į Lotynų Amerikos šalis prekių 182 milijonų dolerių sumai, kai tuo tarpu Anglija eksportavo į tas pačias šalis prekių už 145 milijonus dolerių ir Prancūzija—už 109 milijonus dolerių. (ELTA).

L. e. redaktoriaus p. A. SAKALAUSKAS